

— Heeft u zich geamuseerd tante, vroeg Ellen.

— Och zoo, antwoordde Mrs. Copper stroef.

* * *

De zon scheen tusschen de schuine latjes der neergelaten jaloezieën en trok donzige lichtstrepen in de kamerschemering.

Ellen richtte zich op, om te zien hoe laat het was, liet zich toen weer teruggliden in de kussens. Het was heerlijk nog zoo'n beetje te soezen. Zij hoorden de meiden stommelend de trap afgaan.

Buiten tjlpten vroolijk de musschen.

Na een poos van weer half ingeslapen zijn, wekte haar het kloppen van Letty op de kamerdeur.

— You are lazy, zei Letty binnenkomend.

Ellen hield niet van Letty's manieren.

Zij had een wijze van rondkijken, die iemand kribbig maakte.

Zij vonden de anderen reeds in de ontbijtkamer en Ellen verontschuldigde zich, zoo laat te zijn.

— Mama, ik wil een boterham met jam, ik heb geen honger, zei Letty. Zij was gewoon te commandeeren.

Met de ellebogen op tafel en een onge-manierde houding, keek zij naar Ellen en zei:

— Je moest je schamen over gisteravond.

— Letty, zwijg . . . zei Mrs. Copper streng, en neem je ellebogen van tafel, je zit altijd even ongemanierd.

Ellen keek haar tante vragend aan. Er kwam een verlegen trek op het gezicht van Mrs. Copper. Toen zei zij tegen Letty:

— Ik wil niet, dat je 't zegt, Letty.

— Poeh! . . . antwoordde Letty brutaal. 't Was toch méér dan erg.

— Wat was meer dan erg, Letty?

Ellen voelde zich verlegen en beleedigd tegelijkertijd.

— Niets . . . viel haar tante in. We hoorden gisteravond iets, waarom Letty kwaad werd. Met het vuurwerk zaten wij achter je, zooals je weet en oom hield je toen vast. Nu toen hoorden wij vlak naast ons zeggen: Daar heb je waarachtig Old Copper. Een aardig meisje heeft-ie daar bij zich. Het waren twee

heeren en de een zei lachend: Zou-d-ie z'n moeder ook zoo vast houden?

Ellen keek op haar bord, zij voelde hoe het bloed steeg in haar wangen. Zij hoorde Mr. Copper lachen; een kort, onverschillig spotlachje. Toen zij een oogenblik later opkeek, zag zij, dat hij naar haar keek en haar een geruststellend knikje gaf. Zij begreep, dat zwijgen het beste was.

Mrs. Dickson zat tegenover haar en deed, alsof zij niets gehoord had; zij bediende zich kalm van gelei.

— Ik kan niet meer eten, zei Maud, haar lepel neerleggend.

— Maud! — zei Mrs. Dickson streng.

— Ik kan niet meer eten, mama.

— Goed, heel goed, zei Mrs. Dickson koel. Dan ga je straks niet mee rijden. Je weet, dat iederen morgen de havermout opgegeten moet worden.

Maud sloeg haar oogen neer en, haar lepel weer opnemend, begon zij met kleine hapjes de overgeschoten pap naar binnen te werken.

— Poor thing, zei Mr. Copper medelijdend, waarom ben je zoo streng voor haar, Emily? Zij is zoo'n goed kind.

Mrs. Dickson keek zwijgend toe, terwijl Maud haar pap oplepelde. Er was een wreede koelheid in de wijze, waarop zij het kind behandelde. Zij keek, tot het bord leeg was. Toen keerde zij zich naar Mr. Copper.

— Heb je mijn cigarettes ook ergens gezien, James?

— Zij staan op den schoorsteenmantel. Mr. Copper stond op om ze te krijgen. Please Mrs. Dickson.

— Thank you, Mr. Copper, antwoordde zij koel, een cigarette nemend uit de doos, die hij haar voorhield. Zij schoof haar stoel achteruit en keek scherp naar Ellen.

— Wat draag je je haar mooi, Ellie, vleide Maud lief. Zij stond achter de stoel van Ellen en streelde met haar handje de dikke haarwring.

— Leelijk, zei Letty, je draagt het heel anders dan ma of tante Emily.

— I think it awful nice, protesteerde Maud ijverig.

Zoodra zij gevoelig kon, stond Ellen